Κάτ’ το γιαλό, *βρε αμάν αμάν*
κάτ’ το γιαλό ξαγνάντευα
βλέπω βλέπω τροχός γυρίζει
βλέπω και την, *βρε αμάν αμάν*
βλέπω και την αγάπη μου
Τούρκος Τούρκος την τριγυρίζει.
Τα τούρκικα, *βρε αμάν αμάν*, τα τούρκικα ήταν πολλά
και τα, *αχ*, και τα ρωμέικα χίλια
ενίκησαν, *βρε αμάν αμάν*, ενίκησαν τα τούρκικα
και πή- και πήραν τα ρωμέικα
πήραν μανά-, *κι αμάν αμάν*, πήραν μανάδες με παιδιά
και πε- και πεθερές με νύφις
πήραν και μια, *βρε αμάν αμάν*, πήραν και μία νιόνυφη
ενός ενός χρονώ νυφούλα.
Άιντε νύφη μ’, *κι αμάν αμάν*, άιντε νύφη μ’ περπάταγε
πώς περπατούσες πρώτα
δε σε βαραί-, *βρε μάν αμάν*, δε σε βαραίνουν τα φλουριά
δε σε δε σε βαραίνουν τ’ άσπρα.
Δε με βαραί-, *βρε αμάν αμάν*, δεν με βαραίνουν τα φλουριά
δε με δεν με βαραίνουν τ’ άσπρα
μόν’ με βαραί-, *βρε αμάν αμάν*, μόν’ με βαραίνει ο Κουσταντής
στην κού- στην κούνια που κοιμάτι
φύσα βρε νό-, *βρε αμάν αμάν*, φύσα βρε νότε και βοριά
να κ’νήσ’ να κ’νήσ’ τον Κωσταντίνο.

Κάτ’ το γιαλό ξαγνάντευα βλέπω τροχός γυρίζει
βλέπω και την αγάπη μου Τούρκος την τριγυρίζει.
Τα τούρκικα ήταν πολλά και τα ρωμέικα χίλια
ενίκησαν τα τούρκικα και πήραν τα ρωμέικα
πήραν μανάδες με παιδιά και πεθερές με νύφις
πήραν και μία νιόνυφη ενός χρονώ νυφούλα.
Άιντε νύφη μ’ περπάταγε πώς περπατούσες πρώτα
δε σε βαραίνουν τα φλουριά δε σε δε σε βαραίνουν τ’ άσπρα.
Δε με βαραίνουν τα φλουριά δε με βαραίνουν τ’ άσπρα
μόν’ με βαραίνει ο Κουσταντής στην κούνια που κοιμάτι
φύσα βρε νότε και βοριά να κ’νήσ’ τον Κωσταντίνο.